

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 81.906 van 23 juli 1999  
in de zaak A. 81.002/X-8507.**

In zake : 1. Jef BRAEKEN,  
2. Freddy COENEN,  
3. Eddy VANDUREN,  
die woonplaats kiezen bij  
Advocaat H. STRYCKERS,  
kantoor houdende te 3510 HASSELT,  
Diestersteenweg 198-200

tegen :

1. de gemeente HEUSDEN-ZOLDER,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,  
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,  
Scheigoorstraat 5,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door  
de Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat B. KNAEPS,  
kantoor houdende te 3500 HASSELT,  
Willekensmolenstraat 72, bus 1 & 2.

tussenkommende partij :

Jozef VAN ENDE,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat H. SEBREGHTS,  
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,  
Mechelsesteenweg 33.

-----  
**D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,**

Gezien het verzoekschrift dat Jef BRAEKEN, Freddy COENEN en Eddy VANDUREN op 6 november 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 26 augustus 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder waarbij aan Jef VAN ENDE de vergunning wordt verleend voor het verkavelen in 47 loten van gronden gelegen tussen de Acht Meilaan, de Hoekstraat en de Stenenbrug te Heusden-Zolder (Zolder), kadastraal bekend Sectie A, nrs. 1306k-l, 1311g-h, 1312b,

1316b-k-l, 1317a-b, 1318d-f, 1320b, 1324f, 1455p, 1456, 1457, en 1458 b, zijnde "fase 2" van het "woonpark Achtmeilaan";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. STRYCKERS, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat W. MERTENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en die eveneens, loco Advocaat B. KNAEPS verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat Jozef VAN ENDE met een verzoekschrift van 30 november 1998 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat Jozef VAN ENDE op 4 februari 1998 als gevolmachtigde van de eigenaar, de n.v. DE VIER WEIDEN, bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder een verkavelingsaanvraag heeft ingediend voor gronden gelegen tussen de Acht Meilaan, de Hoekstraat en de Stenenbrug, kadastraal bekend Sectie A, nrs. 1306k-l, 1311g-h, 1312b, 1316b-k-l, 1317a-b, 1318d-f, 1320b, 1324f, 1455p, 1456, 1457, en 1458 b, zijnde "fase 2" van het "woonpark Acht Meilaan", omvattende 47 kavels met een oppervlakte van 10 tot 15 a, de aanleg van nieuwe verkeerswegen en de tracéwijziging, palende aan verzoekers eigendommen; dat deze gronden volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan Hasselt-Genk zijn bestemd tot woonuitbreidingsgebied; dat zij geen deel uitmaken van een door de Koning -thans de Vlaamse regering- goedgekeurd algemeen noch bijzonder plan van aanleg; dat op 29 augustus 1994 aan de n.v. DE VIER WEIDEN een verkavelingsvergunning werd verleend voor aanpalende gronden gelegen aan de Acht Meilaan in 18 loten in hetzelfde woonuitbreidingsgebied; dat voor deze vergunning het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar was gemotiveerd door "het feit dat de ordening van het gebied voldoende is vastgelegd" en "de woonbehoeftenstudie en het geformuleerde standpunt van het hoofdbestuur d.d. 23.11.1993"; dat het hoofdbestuur van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting de door het gemeentebestuur voorgelegde woonbehoeftenstudie bestaande uit het basisdocument "woonbehoeftenrapport '90 - '95 d.d. okt. 89,

nota m.b.t. de prioriteiten, verfijning en herschikking van aktiepunten d.d. 22 okt. 1992 en de laatste bijwerking met detaillering en bijkomende elementen d.d. 2 juni 1993" heeft aanvaard als kader voor de huisvestingsprojecten voor de komende tien jaar in de gemeente, en onder de hoofding "2.2. Prioriteiten" onder meer heeft gesteld :

"(...)

Het woonuitbreidingsgebied Achtmeilaan kan gerealiseerd worden binnen het woonbehoeftepakket van de eerste tien jaren mits de gemeente het BPA Centrum VI laat wijzigen van woonuitbreidingsgebied naar parkgebied, landschappelijk waardevol agrarisch gebied en zone voor openbaar nut, rekening houdend met de bestaande toestand.

Het projekt Achtmeilaan, te realiseren door privé-initiatief, heeft een analoge opbouw, met behoud van de waardevolle streekeigen beplanting tussen de bebouwing, als in het BPA Centrum VI (art. 16) voorzien was. Dit leidt tot een kavelgrootte van 10 à 15 are. Dergelijke verkaveling behoort evenwel niet tot het pakket van sociale woonvoorzieningen.

Gelet op de andere mogelijkheden voor sociale huisvesting in de gemeente, die in de woonbehoeftestudie voorzien zijn, kan deze verkaveling als privé-projekt in het woonuitbreidingsgebied aanvaard worden.

Overeenkomstig de richtlijnen is het noodzakelijk dat de gemeente voor dit woonuitbreidingsgebied Achtmeilaan een nieuw Bijzonder Plan van Aanleg opmaakt. In dit BPA (art. 16) zal het behoud van de bestaande landschapswaarden en beplanting uitdrukkelijk opgenomen worden, zowel op privé als op het openbaar domein.

De kavels zullen in verschillende fasen op de markt gebracht moeten worden, ongeacht de realisatie van de infrastructuur als één geheel. Een eerste fase van 20 loten langs de bestaande wegen kan onmiddellijk vergund worden (zie afzonderlijk verkavelingsdossier). De verdere fasering zal in overleg tussen gemeente en provinciale direktie Stedenbouw bepaald worden, rekening houdend met andere aanvragen voor privé-projecten in de gemeente, welke thans nog niet ingevuld zijn in de behoeftestudie.

### 3. Besluit

Voor de korte termijn worden volgens projecten als prioritair aanvaard :

(...)

Acht meilaan : 20 privé-kavels langs bestaande weg.

50 privé kavels in  
woonuitbreidingsgebied mits  
fasering.

Voorwaarde : De BPA's Centrum V en Centrum VI  
vooraangaand laten wijzigen.  
(...)"

dat de aanvraag van 4 tot 18 februari 1998 aan een  
openbaar onderzoek werd onderworpen; dat twee bezwaar-  
schriften werden ingediend, waaronder een door verzoer-  
kers; dat de gemeenteraad van Heusden-Zolder bij  
besluit van 30 april 1998 de bezwaarschriften heeft  
verworpen en het tracé van de wegen heeft goedgekeurd;  
dat de motivering van dit besluit onder meer vermeldt  
wat volgt :

"(...)

Het bestuur heeft bijzondere plannen van aanleg  
laten opmaken voor Centrum V en Centrum VI. Hierbij  
werden deze gebieden gewijzigd zoals voorgesteld door  
het Hoofdbestuur, waarbij de open ruimten en de  
vallei van de Mangelbeek gevrijwaard werden van  
bebouwingsstructuren. De BPA's werden door de gemeen-  
teraad van 29 mei 1997 definitief goedgekeurd en op  
14 juli 1997 overgemaakt aan het hoofdbestuur ter be-  
komen van M.B.

Ingevolge het advies van het hoofdbestuur liet de  
gemeente door IML een BPA opmaken dat besproken werd  
op een plenaire vergadering welke plaats had op het  
gemeentehuis op 30 augustus 1995. Door de gevolmacht-  
igde ambtenaar werd voorgesteld de procedure van BPA  
niet verder te zetten aangezien er meer garanties  
konden gegeven worden om de bestaande landschaps-  
elementen in te passen binnen de uitwerking van een  
woonbuurt bij middel van een verkaveling. Het bestuur  
is ingegaan op dit voorstel en besloot derhalve de  
afwerking van het BPA stop te zetten. De wegenin-  
frastructuur kon eveneens binnen deze verkaveling  
bepaald worden via een gepaste erfstructuur(...)"

dat het college van burgemeester en schepenen op 1 juli  
1998 heeft beslist voor de verkaveling volgende voor-  
waarden te stellen :

- "1. De verkaveling dient qua infrastructuur in zijn  
totaliteit gerealiseerd te worden.
2. Als fasering als volgt te bepalen :

1ste fase : loten 1-2-3-4-5-6-7-8-9  
20-21-22-23-24-25-26-27-28-29  
2de fase : loten 10-11-12-13-14-15-16-17-18-19  
30-31-32  
3de fase : loten 33-34-35-36-37-38-39-40-41-  
42-43-44-45-46-47

De aansnijding van de 2de en 3de fase zal gebeuren nadat een notariële verklaring wordt voorgelegd waaruit blijkt dat al de loten onder de vorige fase(s) verkocht zijn.

3. Er wordt een absoluut verbod tot samenvoeging van de loten gesteld.

4. Er wordt een bouwverplichting van 7 jaar opgesteld vanaf het verlijden der akte.

5. De beplanting langs de wegen en de aanleg van de voetpaden dient te worden gerealiseerd nadat 2/3 van de kavels bebouwd zijn (ruwbouw af) (...)"

dat de gemachtigde ambtenaar op 14 augustus 1998 een gunstig advies heeft uitgebracht met verwijzing naar de goedgekeurde woonbehoeftenstudie van 23 november 1993 en het feit dat de verkaveling, als tweede fase, het resterende woonuitbreidingsgebied op een verantwoorde wijze invult waarbij het aanwezige waardevolle groen door gepast wegtracé en pleinvorming behouden blijft, de ontsluiting via Stenenbrug een noodzakelijke maar slechts secundaire ontsluiting zou zijn en de bebouwingsdichtheid van 7,3 woningen per hectare de woonkwaliteit of verkeersveiligheid niet aantasten, en met verwijzing naar het antwoord van het college van burgemeester en schepenen op de bezwaarschriften en de voorgestelde fasering; dat het college van burgemeester en schepenen bij het bestreden besluit van 26 augustus 1998 de verkavelingsvergunning heeft verleend onder de voorwaarden gesteld in zijn besluit van 1 juli 1998; dat voordien de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg bij besluit van 29 april 1998 het gedeelte van de buurtweg nrs. 95 en 96, aangeduid op het bijgaand uittreksel uit de atlas van de buurtwegen, had afgeschaft en onttrokken aan het openbaar domein;

Overwegende dat de eerste verwerende partij en de tussenkomende partij opwerpen dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak

bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van de artikelen 43 en 55 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel en het continuïteitsbeginsel; dat verzoekers samengevat betogen dat artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 is geschonden doordat de bestreden verkavelingsvergunning niet valt onder het begrip "groepswoningbouw", hetgeen minstens het gelijktijdig en gemeenschappelijk oprichten van meerdere woningen veronderstelt, en dat de gemeente evenmin vooraf door middel van een bijzonder plan van aanleg of een algemeen plan van aanleg over de ordening van het gebied heeft beslist, dat de artikelen 43 en 55 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening de vergunningverlenende overheid de verplichting oplegt zich een opvatting te vormen over de goede plaatselijke

ordering, dat aan deze voorwaarde niet is voldaan aangezien deze verplichting meer inhoudt dan de toetsing aan een woonbehoeftenstudie, maar een omvattende stedenbouwkundige beoordeling vereist van het totale ruimtelijk gebied dat door bijzondere landschapselementen en door een dichte bebossing wordt gekenmerkt, dat in casu slechts één plein met een grootte van drie kavels wordt gereserveerd voor gemeenschappelijk groen, zodat de inplanting van het resterend boombestand op de andere 47 kavels en wegen verloren dreigt te gaan, hetgeen eveneens een schending inhoudt van de woonbehoeftenstudie die voorzag in de opmaak van een bijzonder plan van aanleg teneinde maximaal de bestaande landschapswaarden en beplanting te behouden, en er geen sprake meer is van een woonpark, dat het niet vaststellen van een bijzonder plan van aanleg dat een verplichting was voortvloeiend uit eerdere adviezen van de gemachtigde ambtenaar en voornamelijk de woonbehoeftenstudie, het continuïteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt, temeer daar het bestreden besluit zelf overweegt dat daaraan werd verzaakt omdat de verkavelingsvergunning meer garanties zou bieden om bepaalde landschapselementen in te passen in de woonbuurt, terwijl een verkaveling bezwaarlijk dezelfde waarborgen kan bieden als een bijzonder plan van aanleg waarvoor een openbaar onderzoek is vereist en een goedkeuring door de Vlaamse regering na advies van verschillende instanties en in feite enkel werd geopteerd voor een verkaveling om het dossier sneller te kunnen afhandelen;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de aansnijding van het woonuitbreidingsgebied afdoende wordt gemotiveerd door het bestreden besluit en het advies van de gemachtigde ambtenaar, dat de verkaveling aansluit bij een bestaande verkaveling die reeds voorzag in een tweede fase, dat de beoordeling van de goede plaatselijke ordering blijkt uit de moti-

vering van het bestreden besluit dat voorziet in een voldoende behoud van de aanwezige bomen en bebossing en in nieuwe beplanting, dat het project een duidelijke erfstructuur waarborgt en dat de geplande wegeninfrastructuur en de woningdichtheid van 5 tot 10 woningen per hectare aanvaardbaar zijn, dat er dan ook geen oneigenlijk gebruik is gemaakt van het begrip "woonpark" en dat de verkavelingsvergunning aldus meer waarborgen biedt dan een bijzonder plan van aanleg;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt, vooreerst dat verzoekers voorbijgaan aan de omzendbrief van 8 juli 1997 volgens welke ook bij ontstentenis van beslissing over de ordening van het woonuitbreidingsgebied, voor een deel van dat gebied een verkavelingsvergunning kan worden verleend op voorwaarde dat het gebied in meerdere zelfstandige stedenbouwkundige gehelen kan worden gesplitst en de vergunning op een dergelijk geheel betrekking heeft, dat de verkaveling de toekomstige ordening van het gebied niet in het gedrang brengt, dat de te verkavelen gronden onmiddellijk aansluiten bij het bestaande woongebied en dat de waarborgen tot verwezenlijking werden verstrekt; dat er voorts geen schending is van de artikelen 43 en 55 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening nu uit het advies van de gemachtigde ambtenaar blijkt dat het dossier een goede ruimtelijke ordening garandeert en de bestaande ruimtelijke context respecteert en in artikel 43, § 2, aan de gemachtigde ambtenaar slechts een mogelijkheid wordt geboden maar geen verplichting wordt opgelegd om aan de afgifte van een verkavelingsvergunning voorwaarden te verbinden om de goede ruimtelijke ordening veilig te stellen;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt, vooreerst dat artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 niet is geschonden, aangezien de gemeente niet enkel door middel van

een algemeen of een bijzonder plan van aanleg over de ordening van een gebied kan beslissen, maar ook door middel van een verkavelingsvergunning, hetgeen ook uitdrukkelijk is erkend in de omzendbrief van 8 juli 1997, en in een brief van 25 februari 1998 van de Intercommunale Maatschappij voor Ruimtelijke Ontwikkeling in Limburg, met de mogelijkheid bezwaar in te dienen waarover de gemeenteraad zich dient uit te spreken, dat in zoverre de schending wordt ingeroepen van de artikelen 43 en 55 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening het middel onontvankelijk is, omdat het onduidelijk is, nu niet wordt aangeduid welk onderdeel van deze ruime artikelen geschonden wordt geacht en de plicht zou inhouden zich een duidelijke opvatting te vormen over de goede plaatselijke ordening, dat, zelfs ingeval deze verplichting zou bestaan, hie-raan is voldaan, zoals blijkt uit een chronologisch overzicht van de voorafgaande planningsactiviteiten, met name het gewestplan van 3 april 1979 dat het gebied bestemt tot woonuitbreidingsgebied en niet tot groen- of natuurgebied, het woonbehoeftenrapport van 23 november 1993 dat de realisatie van dit gebied door middel van een verkaveling in fasen toelaat, de eerste verkavelingsvergunning van 29 augustus 1994 en de beslissing van 30 augustus 1998 om geen bijzonder plan van aanleg op te maken maar te werken door middel van een verkavelingsvergunning waarin voor de wegeninfrastructuur de gepaste erfstructuur zou worden bepaald en de bestaande landschapselementen ingepast in de woonomgeving, en de bestreden verkavelingsvergunning zelf en het vergunde plan, waarop naast nieuw in te planten groenvoorzieningen ook het behoud van bestaande waardevolle hoogstam-mige bomen en bomengroepen is voorzien, en waarbij de bebouwingsdichtheid is beperkt tot 7,3 woningen per hectare, dat er evenmin een schending is van het continuïteitsbeginsel vermits er voor het betrokken gebied nooit een bijzonder plan van aanleg is geweest, zodat er geen sprake kan zijn van twee elkaar in de tijd

opvolgende beslissingen met rechtsgevolgen voor rechts-onderhorigen, waarbij de overheid op grond van verschillende motieven tot een verschillend resultaat komt, en vermits ook bij de verkavelingsvergunning van 1994 geen bijzonder plan van aanleg bestond, dat de keuze van een verkaveling boven de verdere opmaak van een bijzonder plan van aanleg voor de ruimtelijke ordening van het gebied volkomen wettig is en afdoende verantwoord omdat via de verkaveling meer garanties kunnen worden geboden voor de inpassing van de bestaande landschapselementen in de te realiseren woonwijk, en dat de vroegere verwijzing naar de vereiste van een bijzonder plan van aanleg in de adviezen van de gemachtigde ambtenaar bij deze vergunning achterhaald is;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de betrokken gronden volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan Hasselt-Genk tot woonuitbreidingsgebied zijn bestemd;

Overwegende dat artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luidt als volgt :

"1.1. De woonuitbreidingsgebieden zijn uitsluitend bestemd voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid over de ordening van het gebied niet heeft beslist, en zolang, volgens het geval, ofwel die overheid geen besluit tot vastlegging van de uitgaven voor de voorzieningen heeft genomen, ofwel omtrent deze voorzieningen geen met waarborgen omklede verbintenis is aangegaan door de promotor";

Overwegende dat niet wordt betwist dat de bestreden verkavelingsvergunning niet het door voornoemde bepaling bedoelde geval van "groepswoningbouw" betreft; dat uit deze bepaling blijkt dat woonuitbreidingsgebieden niet voor andere in woongebie-

den toegelaten bestemmingen kunnen worden aangewend zolang de bevoegde overheid niet over de ordening van het gebied heeft beslist, m.a.w. de ordening voor dat gebied of voor een onderdeel ervan niet is vastgesteld in een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of in een globaal verkavelingsplan waarvoor een regelmatige vergunning is afgegeven; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de betrokken verkaveling een tweede fase vormt van een op 29 augustus 1994 vergunde verkaveling, en een substantieel en isoleerbaar deel van het woonuitbreidingsgebied lijkt te bestrijken; dat in de gegeven omstandigheden lijkt te kunnen worden aangenomen dat de bestreden verkavelingsvergunning voldoet aan de voorwaarde van artikel 5, 1.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972; dat voorts op het eerste gezicht afdoende blijkt dat de vergunningverlenende overheid de aanvraag heeft getoetst aan de globale ruimtelijke ordening door rekening te houden met het nieuwe wegen-tracé, een fasering van de verkoop van de kavels op te leggen, samenvoeging van percelen te verbieden, een beperkte woondichtheid te voorzien (minder dan 10 per hectare), zones te reserveren voor het behoud van hoogstammige bomen en boomgroepen en voor elke kapping van bomen in de tuinzones en zones voor achteruitbouw een kapvergunning te vereisen; dat op het eerste gezicht niet valt in te zien hoe het continuïteitsbeginsel zou zijn geschonden door geen bijzonder plan van aanleg op te maken, nu blijkt dat het beoogde doel, met name het behoud van de bestaande landschapswaarden en beplanting, zowel op privé als op het openbaar domein, op het eerste gezicht eveneens lijkt gerealiseerd te zijn door voorwaarden verbonden aan de bestreden verkavelingsvergunning, en voor de verkavelingsvergunning van 29 augustus 1994 evenmin een bijzonder plan van aanleg werd opgemaakt, en dat het openbaar onderzoek over de verkavelingsaanvraag met de mogelijkheid bezwaarschriften in te dienen aan verzoekers op het eerste gezicht dezelfde waarborgen lijkt te verschaffen als het open-

baar onderzoek over een ontwerp van bijzonder plan van aanleg; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in een tweede middel de schending aanvoeren van artikel 55, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996; dat verzoekers dit middel uiteenzetten als volgt :

"De verkavelingsvergunning nr. 7203.V.325 waarvan de aanvraag een verkaveling in vijf loten voorzag, werd op 17 juni 1970 verleend met als voorwaarde 'mits door de eigenaar een doorgang(weg) naar de achterliggende percelen gelaten wordt bij middel van weg n° 95'.

De opgelegde verkavelingsvoorwaarde betreft een buurtweg (Atlas der buurtwegen : chemin nr. 95, chemin du lieu dit Dry Huysen au lieu dit Kokhaen (sertitude)), welke via lot nr. 5 van verkaveling 7203.V.325 uitmondde op de Stenenbrugstraat.

Uit de bestreden vergunning blijkt dat deze buurtweg nr. 95 niet langer fungeert of bestaat als doorgang naar de achterliggende percelen maar vervangen wordt door een uitweg via het perceel 1311g.

De bestreden vergunning wijzigt deze verkavelingsvoorwaarde op eenzijdige wijze zonder dat de in het decreetsartikel opgesomde verplichting, inzonderheid het bepaalde in artikel 55 § 2, tweede alinea, is nageleefd";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de geciteerde verkavelingsvoorwaarde zonder voorwerp is geworden door de opheffing van de buurtweg nr. 95 bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg van 29 april 1998, dat verzoekers dit besluit niet hebben aangevochten zodat zij evenmin belang hebben bij het middel, dat het middel bovendien onontvankelijk is omdat niet wordt aangegeven in welke mate en op welke wijze de ingeroepen bepaling is geschonden en niet valt in te zien hoe de aangehaalde schending van artikel 55, § 2, verworven contractuele rechten van verzoekers schendt, temeer daar de functie van de buurtweg volledig zal worden opgevangen in het

geplande wegentracé waarbij verzoekers uitweg krijgen naar de Acht Meilaan;

Overwegende dat de tweede verwerende partij en de tussenkommende partij op grond van hetzelfde verweer betogen dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat bij besluit van 29 april 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg het betrokken gedeelte van de buurtweg nrs. 95 en 96 is afgeschaft en onttrokken aan het openbaar domein; dat tegen dit besluit geen beroep blijkt te zijn ingesteld; dat het niet behouden van de afgeschafte buurtweg op het eerste gezicht geen wijziging lijkt in te houden van de verkavelingsvoorschriften van de verkaveling nr. 7203.V.325 van 17 juni 1970; dat het middel om deze reden alleen reeds niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het verzoek tot tussenkomst van Jozef VAN ENDE in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

### **Artikel 2.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

### **Artikel 3.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juli 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

|        |             |                  |
|--------|-------------|------------------|
| Mevr.  | M. VRINTS,  | kamervoorzitter, |
| de HH. | J. BOVIN,   | staatsraad,      |
|        | D. MOONS,   | staatsraad,      |
| Mevr.  | A. TRUYENS, | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. TRUYENS.**

**M. VRINTS.**